

РЕШЕНИЕ

№ 4311

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3435** по описа за **2022** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационна жалба на И. Г. И., срещу Решение от 16.03.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 18-ти състав, по НАХД № 14818/2020 г., в частта, в която е изменено НП №20-4332-018146 от 15.10.2020 г., издадено от началник група при отдел „Пътна полиция“ към СДВР по т. 1, с което за нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, като прилага закон за същото административно нарушение /чл.174, ал.3 ЗДвП/ без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, а именно като постановява, че административното нарушение се състои само в отказа за извършване на проверка с техническо средство.

В жалбата са изложени доводи за отмяна на постановеното съдебно решение в частта по т. 1 като неправилно, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Счита, че са налице съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП. Както и това, че касаторът е пристигнал в срок в лечебното заведение, тъй като срокът би следвало да бъде 120 мин.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи не изпраща процесуален представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура-прокурор К., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Районният съд е установил от фактическа страна, че на 06.10.2020 г. около 23:30 часа, в [населено място] по [улица], с посока на движение от в.з. Ярема, при разклона за [населено място] И. като водач на лек автомобил – „С. Й. М. 662 ла“ с рег. [рег.номер на МПС] отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с № 0139, за което му бил съставен АУАН № 56749 от 06.10.2020 г..

Издаден му бил талон за медицинско изследване № 093403 за МБАЛ „Св. А.“. Т. е връчен на водача в 00:20 ч. на 07.10.2020 г., с посочен срок за до 45 мин. от връчването да се яви в МБАЛ „Св.А.“.

И. се явил в лечебното заведение в 01:30 ч. на 07.10.2020 г. като изследването му било отказано поради неспазване на времевия период, указан в талона за изследване, видно от Лист за преглед на пациент.

При така изложената фактическа обстановка е издадено НП №20-4332-018146 от 15.10.2020 г., от началник група при отдел „Пътна полиция“ към СДВР по т. 1 за нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) и е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

СРС е изменил НП в частта по т. 1 като е определил, че административното нарушение се състои само в отказа за извършване на проверка с техническото средство и е потвърдил наложената санкция. Приел е, че за да бъде осъществен състава на нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП е достатъчно водача да откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, за какъвто отказ бил съставен посочения АУАН, докато с НП било посочено и не изпълни предписание на изследване с доказателствен анализатор и медицинско изследване и т.н.

Така постановеното решение е валидно и допустимо.

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП –" Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и

глоба 2000 лв. ".

Съгласно трайната съдебна практика нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП въвежда, както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му. Също така трайно се приема в съдебната практика, че нормата съдържа няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и няколко от формите на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в нея съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елементи от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца, а последващи довършването на деянието обстоятелства, водещи до отпадане наказуемостта и противоправността на извършеното, подобно на хипотезите на чл. 18, ал. 3, б "б" НК /отказ от довършен опит/.

На извод, че нарушението при първата от въведените в чл. 174, ал. 3 алтернативи е довършено със самия отказ да се извърши проверка с техническо средство, навежда и разпоредбата на чл. 3 от Наредбата, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване, а е ноторно известно, че АУАН няма как да бъде издаден за деяние, което не представлява административно нарушение.

АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, както и фактите, сочещи на връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител. Срещу тези факти нарушителят трябва да се брани. В този смисъл посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същия да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административно-наказателното производство, т. е към момента на съставяне на АУАН, като очертаването на тези фактически рамки на по-късен етап- на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие не санира пропуска тези обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На следващо място, както вече се посочи АУАН очертава предмета на доказване в административно наказателния процес, което означава, че административно наказателната отговорност на лицето, сочено като нарушител може да бъде ангажирана, само ако обстоятелствата посочени в АУАН се докажат в хода на съдебното следствие и могат да се субсумират под състава на определено нарушение. От сочения принцип следва, че отговорността на нарушителя не може да бъде ангажирана въз основа на съставомерни обстоятелства, които са разкрити в хода на съдебното следствие, но които не са посочени в АУАН.

Съотнесени към конкретиката на настоящия казус, посочените принципни положения, индикират, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за посочване на съставомерните фактически обстоятелства.

Въз основа на установената фактическа обстановка този състав на съда приема, че жалбоподателят И. в качеството си на водач на МПС не е изпълнил задължението си

по чл. 174, ал. 3 ЗДвП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно, попада и проверката за управление след употреба на алкохол.

Съставът на нарушението включва изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

От субективна страна, деянието е извършено виновно, при пряк умишъл, тъй като нарушителят, в качеството си на правоспособен водач на МПС е съзнавал своите собствени задължения и тези на контролните органи, но извършил неправомерен отказ да бъде тестван за употреба на алкохол, без да е налице уважителна причина за това (в какъвто евентуален случай, субективната страна би била предмет на по-детайлно обсъждане, в съответствие с изложената конкретика). В подкрепа на последният извод е и обстоятелството, че на И. е бил надлежно връчен талон за медицинско изследване (в жалбата не се излагат твърдения за авторството на подписа в графа "Водач на МПС", поради което и проверка в тази насока не е била предприемана).

В конкретния случай от жалбоподателя не са ангажирани доказателства същият след съставяне на АУАН да е изпълнил предписанието на контролния орган, указано в талона за медицинско изследване, а именно да се яви до 45 мин. в МБАЛ „Св. А.“. Действително, установи се до делото от приложено писмено доказателство- Лист за преглед на пациент, че И. се е явил в лечебното заведение в 01:30 ч. на 07.10.2020 г. като изследването му било отказано поради неспазване на времеви период, указан в талона за изследване. При положение, че талона е редовно връчен на 07.10.2020 г. в 00:20 часа, то времето за явяване е било до 1:05 ч., а жалбоподателят се е явил в 01.30 ч. с 25 мин. закъснение. Съгласно чл.6, ал.6 от Наредба №1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за медицинско изследване, като вписва: 1. мястото, където да се извърши установяването; 2. срока за явяването- до 45 мин., когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото на установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв или урина за химическо или химико- токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути- в останалите случаи. В конкретния казус, действително отказа да бъде изпробван с техническо средство е в [населено място], а указаното място за медицинско изследване в талона е в [населено място], МБАЛ „Св. А.“, но доколкото в посочения подзаконов нормативен акт и в частност в чл.6, ал.6, т.2 от наредбата е определен само максималния, но не и минималния срок, то при положение, че контролния орган е вписал до 45 мин., водачът е следвало да се съобрази със същия срок и да даде кръвна проба, респ. да докаже липса на алкохол в кръвта или наличие под 0,5 на хиляда. От това следва, че по делото остана недоказано наличието на последващи изключващи отговорността на дееца обстоятелства, поради което съдът намира, че в конкретния казус е осъществен от обективна и субективна страна съставът на нарушенията по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Касационният състав намира, че неправилно районният съд е изменил НП, като е като приложил закон за същото административно нарушение /чл.174, ал.3 ЗДвП/ без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, а именно, че административното нарушение се състои само в отказа за извършване на проверка с техническо средство. Налице е пълна идентичност между фактите описани в акта, с

който се поставя началото на административнонаказателното производство и крайният санкционен такъв- НП. Както в акта, така и в наказателното постановление при словесното описание на нарушението е видно, че е вменено на жалбоподателя деяние, обективизиращо отказ да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство. И в АУАН и в НП при квалифициране на деянието е изписан теста на самата правна норма, но това не означава, че са му вменени всички алтернативни хипотези. Предвид това, настоящият състав приема, че неправилно е изменено наказателното постановление в пункт едно, но доколкото е приел, че следва да бъде „стеснено“ обвинението спрямо жалбоподателя липсва жалбата от другата страна в тази част, то с оглед невъзможност за утежняване положението на жалбоподателя не следва да бъде ревизирано съдебното решение. Освен това не влияе на санкцията наложена на субекта.

Кумулативно предвидените от закона наказания за това нарушение са в абсолютно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да намали същите. Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 1 НК и чл. 343б, ал. 3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност, живота и здравето на участниците в движението, което и обуславя необходимостта от обществена нетърпимост към тях.

При този изход на спора разноси не следва да се присъждат, тъй като не са претендирани от ответника.

Така мотивиран Административен съд София – град, X касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.03.2022 г. по НАХД № 14818/2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 18-ти състав, в обжалваната част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.